elektroenkefaa
katatoonisskitsofre
neurootinen angsti y
aivolisäkkeen etulohk
nis-depressiiviseen p
rexia-neryosan eto
POKS
Nyt mulla on viis minuuttia vapaata aikaa. Voisin vaikka vilkasta, mitä siinä ainejärjestölehdessä taas on sönkätty...

ÄRSYKE 3/83

Mein gott! Täs-sähän lauta-tan arvoi... Pohjia-ka... kuin ETOVAAAAA-AA-AGHH!
SPLATSIS!

Sisällysluettelo

PÄÄKIRJOITUS.....3
MITÄ ON OLLA EPPU?.....4
ONKO PALLO HUKASSA?.....18
TAIDETERAPIASTA.....21
TOHTORISEDÄN PALSTA..... 26
OPIKSI JA OJENNUKSEKSI.....28
IIN RAUHAA KASVATETTIIN.....31
RUNOJA.....34

RSYKKEEN N:o 3/83 syntymisestä vastaavat:
Petri Auvinen, Tuomo Hännimen, Jukka Kaartinen, Pauli Kallio, Hervi Leijala, Lasse Mäkelä, Arja Nevalainen (vast.), Vesa Nevalainen, Rauno Pek[illegible]karinen, Anna-Maija Poikkeus, Sirkku Rosenberg (vast.), Anne Räty, Jaana Turunen, Sirpa Villberg ynnä Ykköset

Jyväskylä 11.10.1983

PÄÄKIRJOITUS

Tämä on vakava pääkirjoitus. Lehtemme on ojassa. Se pitäisi viedä onnellisesti navettaan: Nelosia, tällä hetkellä viimeisiä ilman soveltuvuuskokeita tänne livahtaneita meinataan jälleen TUTKIA. Harjoittelun ohjaajilta aiotaan kerätä tietoa kuinka SOSIAALISIA me olemme verrattuna neuraavaan porukkaan elikkä soveltuvuuskokeilla valittuihin. Onko tarkoituksena osoittaa soveltuvuuskokeiden tarpeellisuus - nehän karsivat opiskelijoista ne, jotka opiskeluaikanaan kuormittavat mielenterveyspalveluja eli kärsivät "akuuteista kriiseistä", sinänsä kiusallisista ja ei-toivottavista ilmiöistä?

Kriisien merkitys henkiselle kasvulle? Oman terapian lähpikäynnin merkitys? Entäs tuleva sukupolvi; kuka uskaltaa luiskahtaa "toiselle puolelle"?

Tilanne tuntuu meistä hämärävältä, loukkaavalta, epäselvältä. Mistä oikein on kysymys? Mikä on ajattelutapa idean takana? Kuinka tärkeä kriteeri sosiaalisuus on "hyvälle " psykologille? Mitä ajattelevat soveltuvuuskokeilla valitut, tutkimuksen toinen "osapuoli"?

Harjoittelu on meille nyt keskeinen ja jännittävä asia - miksi tehdä se vielä vaikeammaksi? Tieto tutkittavana ja vertailtavana olemisesta - etenkin kun tutkijan ennakko-odotukset nyt harjoittelevia kohtaan jo ovat kielteisiä - tuskin voi olla vaikuttamatta ohjaaja-ohjattava -suhteeseen harjoittelupaikassa. Toisaalta ohjaajasta johtuvat seikat voivat olla vääristämässä häneltä saatavia, ohjattavaa koskevia tietoja. Mieleen tulee pakostakin kysymys: eikö tässä nyt sodita juuri niitä tieteellisen tutkimuksen etiikkaa koskevia periaatteita vastaan, joita meille ja kokonaiset kolme vuotta on opetettu?

Mitä on olla EPPU?

Eppu on ensimmäisellä luokalla. Nuori ja tuore.
Eppu on iloinen kun saa esitellä itsensä.
Millainen on syksyn Eppu-mies? Muun muassa RAAVAS!!!!! Ja pojilla on taas naisia, naisia....!!!
Lue ja poimi Omasi. Eppu on in!!

Koska yksi kuva kertoo enemmän kuin tuhat sanaa, on luultavasti parempi etten edes yritä piirtää kuvaa itsestäni, sillä saattaisi käydä niin hyvin/huonosti, että se paljastaisi koko totuuden.

Olen kotoisin Otanmäestä, keskeltä Kainuun korpimaisemia ja siellä se koti kallis verraton on suon laidalla vieläkin. Ja nyt tämä maailmalle päässyt maalaistyttö on ihan ihmeissään - on teatteri, uimahalli ja kaupatkin kahdeksaan asti auki.

Kulttureilleista harrastuksista mainittakoon aktiivinen ja intohimoinen heavyn kuunteleminen (voi kämppisparka) ja Aku Ankka taskukirjojen keräily. Joten jos et tiedä Roopen nykyistä omaisuuden määrääjä asia muodostuu sinulle ongelmaksi tai haluaisit kuulla Deep Purplen elämäkerran, ota yhteyttä vaikka Stimuluksen kautta. Älä anna ongelmien kasautua!

Antoisaa opiskeluvuotta kaikille
toivoo Aija Hakonen

Olenpa tällainen parikymmentä kesää nähnyt Lea Pesonen, ihan tavallinen tölliäinen itärajan pinnasta. Tykkään kuitenkin olla myös pinnan alla, kalastelen (mitä milloinkin), ramppaan raittia Jyväskylä-Imatra ja odottelen kesää Saimaalla.
Ja enpä suostu kertomaan enää kenellekään, miksi haluan lukea juuri psykologiaa! (Mistä lie johtuu?) Kaikkea muuta kyllä höpäjän mielelläni — Savossa syvintä olemustani luonnehdittiinkin: "Tasane luonne, aena länessä."
Liekö totta, ota siitä sitten selvää!

Olen Jyrki Päiviö Tuhkanen. Iältäni vanha ja nuori. Olen kiinnostunut paitsi tietysti, niin myös. Joka tapauksessa ja kuitenkin. Toisaalta taas.
En nyt oikein osaa kirjoittaa itsestäni. Taidan olla tylsä aihe. Tytöt eivät ole tylsiä. Kynät sen sijaan voivat olla. Jollei niitä teroita.

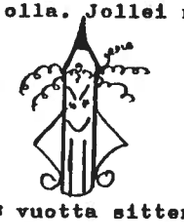

Noin 19 vuotta sitten kohtasi Moilasen perhettä iloinen perhetapahtuma: esikoinen Tarja syntyi. Hänellä on kuulema siniharmaat silmät ja tähänkyä puolipitkät keskiruskeat hiukset. Tyttönen kasvoi pituutta ja leveyttä ja lopulta putkahti ulos lukiosta ja samantien sisään psykan koulutusohjelmaan. Viimeaikoina tyttö on nähty harhailemassa silmät pyöreinä siellä sun täällä ympäri Jyväskylää.

Heippa!
Kun kuulin tästä uusien psykalaisten esittelyjutusta, nousi sisimpäni heti vastarintaan ja halusin vain käpertyä kuoreeni paljastamatta itseäni. Yleensäkin olen tuntenut lievää vastenmielisyyttä massaesittelyjä kohtaan. Päätin siis olla ilkeä ja jättää koko kuvauksen tekemättä. Kuitenkin perusolemukseeni kuuluva velvollisuudentunto sai pikkuhiljaa otteen minusta ja tein uuden päätöksen. Mutta toivon, että vanhemmat opiskelijatkin esittäytyisivät jotenkin (vai pelkäätTEkö meitä) tai

tulisivat edes juttelemaan meille pienille, aroille, yksinäisille ja onnettomille uusille. Minä kun olen saanut sen vaikutelman, että TE haluatte pitäytyä omassa seurassanne ja tarkkailla meitä ilmaista huvia saadaksenne. Eihän ensivaikutelmani ole oikea?

No niin, asiaan! Minä olen kotoisin Muhokselta (haluan sanoa sen vaikketTE tiedäkään, missä se on, katsokaa kartasta!) Olen asunut koko elämäni samassa paikassa ja viettänyt suojattua ja turvaisaa elämääni äidin ja isin kanssa. Tänä syksynä minulle suotiin suuri kunnia muuttaa Jyväskylään ja aloittaa opintoni niin maineikkaassa yliopistossaanNE. Nyt olen kuin uudestisyntynyt... MuistatTEko vielä oman aloittelunne??? (Totuus EI ole tarua ihmeellisempi).

Ulkonäköni...no jaa .., päättäkää itse, kunhan saatte selville, kuka kukin on. Entäs luonteeni...hm, siitä voikin jo tehdä paljon enemmän johtopäätöksiä. Jos nyt kuitenkin paljastaisin sen verran, että perusluonteeltani olen rauhallinen. Joskin usein saan kohtauksia; porisen kuin papupata ja käyttäydyn kunnon yhteiskuntatieteilijän tavoin. (TiedätTEhän, että kaikki YHtieteilijät ovat pellejä - lähdeaineistona Mehtonen). Nautin hassuttelusta.

Harrastustilanteeni on kehnossa jamassa. Tunnen itseni pian erilaiseksi nuoreksi kun minulla ei ole mitään virallista harrastusta. Kuitenkin aikani kuluu joutuisasti, etupäässä laiskottelemalla ja 'harrastamalla' sosiaalista kanssakäymistä. Pidän luonnosta ja metsässä samoilemisesta. En palvo aurinkoa vaan pidän kaikista vuodenajoista.

Minulla on ongelma. (TEillä ei varmaan ole sellaisia). Haluaisin oppia ottamaan 'hyviä' valokuvia, mutta en haluaisi (ainakaan vielä) ostaa uutta ja parempaa kameraa. Harrastaako TEistä (tai muista) kukaan valokuvausta ja olisiko

hän mahd. valmis opastamaan minua, miten otetaan hyviä kuvia vähemmän hyvällä kameralla. (Ei minun kamerani mikään huono ole, mutta kun siinä ei ole säädettävää objektiivia eikä sitä voi siihen edes ostaa... nyyh...olen surullinen) (huomaa ero harrastaa valokuvausta ja ottaa valokuvia!)

Kuten olette jo varmaan huomanneet, olen ihan tavallinen eka vuoden psykan opiskelija, ehkä hieman itserakas kun tää juttukin venyi näin pitkäksi. Innostun helposti Tätä juttuakin oli mukava tehdä vastoin ennakkoluulojani (Saa nähdä sitten kun Ärsyke ilmestyy, mitä ajattelen).

Tuija Tihinen

Tuomo Kokkonen 131262 - 019K

- Eräs niistä harvoista jyväskyläläisistä, jotka ovat tulleet (ajautuneet) lukemaan psykologiaa.
- Iloinen edellisen johdosta
- Luonne enimmäkseen toistaiseksi tuntematon
- Purjehdus on kiinnostanut minua pienestä pitäen
- Harrastaa itsetutkistelua (vaihtelevin tuloksin)
- Doors, Popeda ja Ismo, siinä kolme kovaa
- Ulkoiselta olemukseltaan harmaa. Yrittää sulautua massaan
- Asuu toistaiseksi Nisulassa

- Vaikka edellä olevasta saakin minusta ja mieleni liikkeistä jonkinlaisen käsityksen, olisi kuitenkin parempi tutustua minääni henkilökohtaisesti.

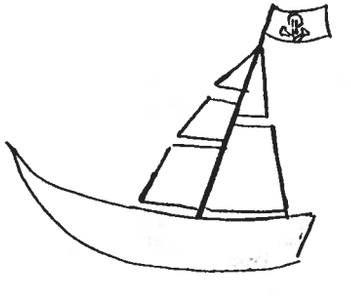

Tuovi, 21-vuotias lastentarhanopettaja. Kaiken järjen mukaan minun pitäisi olla töissä, mutta toisin kävi.
Olen nyt onnellisesti täällä.
Kotipaikkani on Savonlinna, mutta opiskelin Joensuussa, kumpikin kivoja kaupunkeja.
Jyväskyläkin tuntuu eri kivalta.
Syntyjään olen kainuulainen, luonteeni perussävyt tulevat sieltä. Helsingissäkin olen lapsuuteni aikana pyörinyt pari vuotta. Täällä minulla on turvanani sisko liik.tk., kotona tukijoukkona isä ja äiti. Poikaystäväni toimii tällä hetkellä armeijan riveissä. Kiva ois tutustua - tulkaa juttusille!

Tuovi Keränen

Olen Tuija Korkeaniemi Ähtäristä (paikasta, jossa karhujakin kasvaa). Yliopiston penkille tulen suoraan lukiosta- siis täysin "vihreänä". Kesällä tosin harjoitin psykologian jaloja taitoja lähinnä turistipsykologian muodossa - Rintalan Mirjan (3. vuosikurssi!) kanssa kun kilpaa myin tarroja, kortteja, mautonta matkailukrääsää...

Vaan täällä olen. Minut tunnistaa hampsivasta, kiireisestä tyylistä. Jos joskus kuulet käytävällä:"mitä tuolla lukee"?, niin todennäköisesti olen lähettyvilläsi. Minulla on nimittäin ilmiömäinen kyky unohtaa "näköelimeni" kotiin.(kun on näkövikaa vain himpun verran). Kotiin...hassua. Onko se nyt koti vai kämppä? Ei, kyllä se koti on. Asun vanhassa puutalossa Keljonkadulla - hiirenhiljaisessa, sinertävässä huoneessa, jossa"sielu lepää".

Harrastukseni liikkuvat urheilusta klassisen musiikin kuunteluun. Rakastan musiikkia - kaikenlaista. (No jaa, humppa - musiikkiako?) Itsekin soitan pianoa ja kitaraa... ja laulelen. Rasavilli luonteeni kätkee myös naisellisia taitoja - käsitöitä tekisin, jos saisin vuorokauteen mahdutettua 48 tuntia.

Toivon että tavataan!

Niin...
Minä Jussi Ryhänen. Jyväskylä ja psykologia. Lappeenranta ja itä. Melkein Neuvostoliitto, välissä nuijamaa. Ja raja - onneksi. 21. Isi, äiti, sisko. Mäyräkoira Relander (Retu). Pappa elää, mummo ei. Tyttöystävä vakituinen ei. Kitara, Pori-jazz, elokuvat, kalja (yli 7 → päänsärky ja ○ hukassa), kirjat (Vonnegut, Roth, Barth, Brink, Calvino, Wharton, Morrison, Allen, Phillips, Allard Pekkanen...paskat), squash, lenkkeily ja jääkiekkopeli. Miksi mummo kuoli? Osaan: istun ja kävelen tuetta. Harhaileva katse osuu joskus kirjaankin, jota oudosti äännellen kääntelen käsissäni. Hissillä mennä hurruutan, ja on minut nähty syömässäkin. Hiuksia en ole vielä oppinut kampaamaan...Vihaan: pussikeittoja (koska pussi ei sovi päähän), tillilihakastiketta (saatanpa laittaa lihat taskuunkin; opin lastentarhassa), mämmiä. Mummo oli niin vanha ja siksi hän kuoli. Omistan: varsin mukavan määrän alushousuja ja sukkia. Käytän niitä aina yhtä paria kerrallaan (muuten ei housut sovi jalkaan). Kun minut tavataan kadulla laulamassa Neil Youngin Helplessiä suomeksi, potkaiskaa päähän ja hei täkää ojaan. Oja ja mies. Poliisiauto ja putka. Aamuvelli ja kuulustelu. Ei ääntä ja sairaala. Sairaalassa esittelen itseni lääkärille ja reippaasti hypellen poistun raikkaaseen syysaamuun.

...No?

Virpi Hannele väisänen, 050364-038C, kotipaikka Mikkeli.
Hyvin monitahoinen persoona, ympäröivän yhteiskunnan esittämät luonnekuvaukset vaihtelevat välillä "oikea enkeli" - "pieni piru". Todellisuus on luultavasti jotakin siltä väliltä. Oma määritelmä olisi lähinnä "elinkelpoinen". Tämä on tietenkin hyvin subjektiivinen käsitys. Objektiivista ei nyt tähän hätään mistään saa, kämppäkaveri on kuukauden yhdessä asumisen jälkeen täysin mykistynyt. Jos tulette tutustumaan, tarjoan teen ja sympatian lisäksi sokerikorppuja.

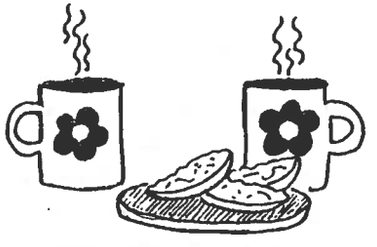

RITVA BERGMAN

Ensimmäinen opiskeluvuosi aluillaan. Hämmennystä, epävarmuutta, pelkoa; uskoa, halua, toivoa. Tätäkö se on, tästäkö se alkaa - opiskelijaelämä? Vuosia ja taas vuosia eteenpäin. Mitä varten, miksi? Entä minä? Pystynkö, osaanko, jaksanko? Nyt hätäilen, huolehdin, kyselen itseltäni. Turhaanko? Ei, ei turhaan, sillä kaikella on tarkoituksensa. Ja kohta taas nautin elämästä, hymyilen, iloitsen, nauran. Nauruni tartuu.

Haluan oppia uutta, kokea, tuntea, elää. Sillä elämää ei ole vain eilen tai huomenna. Elämä on tänään.

Haluan tutustua sinuun. Pikkuhiljaa hissukseen, ajan myötä, melkein kuin itsestään. Ehkä opimme toisistamme - ja samalla itsestämme. Meillä on aikaa. Tällainen olen tänään, sellainen olen huomenna. Mutta se on yhtä kaikki minä.

Jyväskylässä 26.9.1983

En tahtoisi tuottaa kenellekään pahaa mieltä, mutta tämä ei kyllä mielestäni ole paras mahdollinen tapa kutustua koulutusohjelmani opiskelijoihin tai saati sitten tutustuttaa itseäni muille. Suoraan ja rehellisesti sanoen: minua yököttää. Mikä on sen vaikeampi, mahdottomampi ja epämiellyttävämpi tehtävä, kuin yrittää kirjoittaa tai kertoa jotakin itsestään, kuitenkin tietämättä mitä sana MINÄ pitää sisällään.

Tietysti voisin kertoa itsestäni kaikkea epäolennaista. Kuten esimerkiksi, että synnyin kylmänä vuodenaikana kylmässä kaupungissa. Voisin myös mainita siitä kylmästä viimasta, joka viuhui ympärilläni ja jonka todennäköisesti sain syntymälahjakseni tai -paheekseni. Mutta kuka tahtoo tietää mitään kylmyydestäni? Kuka yleensä tahtoo tietää minusta jotakin? On totta, että tarvitsen todellisen kuuntelijan ennen kuin voin avoimen kirjan tavoin antautua tutkiskelulle alttiiksi. Ja pinnallisuutta, sitä minun on hyvin vaikea sietää.

SINUN omasta taidostasi ja halustasi riippuu, miten paljon opit minua koskaan tuntemaan. Ei kukaan ihminen ole yksiselitteinen, niin en minäkään. Jos kertoisin sinulle olevani sellainen, pitävänä tällaisesta ja ajattelevani tuolla tavoin, niin mitä se sinua hyödyttäisi tai minua? Eri aikoina, eri tilanteissa ja asioissa olen erilainen. Onko lopputuloksena ns. vaikea ihminen? Sen saat itse päättää. Mutta silmistäsi näkyvä pelko minua kohtaan on aiheetonta. Ymmärtäessäsi annan sinulle uuden tilaisuuden yhä uudestaan, ja jos tahdot tarpeeksi kovasti löytää minusta lämmön kylmyyteni alta, olen varma, että ennemmin tai myöhemmin siinä onnistut. Sinä ja minä. Me tarvitsemme aikaa. Minä arvostan sinua ja annan arvoa yrityksillesi. Tällaisenaan minun on kelvattava.

Niin mä kerran
tieni aloin,
niin mä kuljen:
paljain jaloin.

Avohaavat
syvät niissä
ammottavat
kantapäissä:

Rystyihin
joka kiven
jäänyt niist'on
verta hiven.

—Mutta niinkuin
matkan aloin,
päätän myös sen:
paljain jaloin.

Silloinkin, kun
tuska syvin
viiltää, virkan
—Näin on hyvin.

Tapahtukoon
tahtos sinun,
Kohtaloni,
eikä minun.

Uuno Kailas

SIRPA EBERHARDI

"Minä"

Olen 18-vuotias, viime kevään ylioppilas Pohjois-Pohjanmaalta, Kärsämäki-nimisestä pitäjästä. Luonteeltani olen rehellinen, mutta kuten useimmat Härän tähtimerkin alla syntyneet - varsin itsepäinen. Ykkösharrastusta minulla ei ole, mutta teen kaikenlaista. Pidän liikunnasta, musiikista, tanssista ja tanhuamisesta ja luen myös mielelläni - pääasiassa kuitenkin runoja, ajatelmia ja mietelauseita. Lisäksi olen hyvin taikauskoinen...

Olen Jaana Ahonniska, 19-vuotias ihmisen alku, matkalla aikuisten ihmisten maailmaan. Tällä matkallani olen nyt Mattilanniemessä opiskelemassa. Kuuden - seitsemän opintotukihakemuksen jälkeen voi nähdä olenko yhtään edistynyt matkallani.

Psykologian opiskelun aloittaminen ei ole minulle mikään vuosikausien unelmien täyttymys. Se oli vain lyhyen miettimisen ja kuukauden lukemisen tulos - onnellinen sellainen. Tulevaisuus näyttää millainen lähimmäisteni jätesäkki minusta tulee.

Tällä hetkellä katselen, kuuntelen syksyä; aloittelen ruumiinkulttuurin harrastamista; etsin hyviä kirjoja ja kiinnostavia kissanristiäisiä; yritän tutustella ihmisiin Lozzissa ja kaupungilla; ihmettelen opiskeluolemisen koukeroita. on sellainen olo, että olen saanut liian suuret saappaat. Kai sieltä,mmistä sain saappaani, saan myös kakseliäisyyden liikutella niitä. Sainpanainakin kasvunvaraa.

MIKKO LOHILAHTI

Mikael Laxvikin silmin nähtynä

Lohilahden Mikko on raavas MIES, 1961 syntynyt, kuusilapsisen perheen toiseksi nuorin. Evankelis-luterilaisen kirkon harras jäsen, henkikirjoilla tälläkertaa Joensuussa, kotipaikka alkaa olla tuntematon käsite, tulee olemaan luultavasti Joensuu.

Mikon persoonallisuus on pahasti vaurioitunut, tai tarkemmin ottaen hänell on toinen persoona, toinen Minä eli Hampaaton Mikael (= Teethless Michael). Nimi on peräisin lapsuuden varsin traumaattisesta kokemuksest jota en käy tässä perusteellisemmin selvittämään. Todettakoon kuitenkin että kysymyksessä on hänen kauan sitten tapaturmaisesti itsemurhan tehnyt ~~puuti~~ avioliiton ulkopuolella syntynyt veli~~[illegible]~~, joka oli täsmälleen Mikon näköinen paitsi, että häneltä puuttui hampaat. Hampaaton oli Mikon äidin ja hänen aviomiehen identtisen kaksoisveljen jälkeläinen, kuten on Mikkokin. Eli Mikon biologinen isä on Mikon setä ja biologinen setä on Mikon isä. Hampaaton ei kuitenkaan koskaan kuulunut perheeseen vaan hänet sijoitettiin vähin äänin orpokotiin, josta yhteiskunnan painostus kävi vähin erin sietämättömäksi ja ajoi hänet tuhoon. Hampaattomuus oli kuitenkin kuuma juttu sen ajan lääketieteessä, tutkimusten yhteydessä tutkittiin myös Mikkoa, jolla taas on erittäin hyvin kehittyneet hampaat erityisesti kulmahampaat ovat vertaansa vailla. Tutkimusten ohessa Mikko tutustui Hampaattomaan ja veljellinen rakkaus syttyi heidän välilleen, joten ei ole lainkaan ihme, että Mikko elää nyt myös toista elämää, hampaattoman veljensä elämää ja kokee uudelleen tämän kärsimykset, onpa havittu, että myös Mikon hampaat ajoittain katoavat.

Lapsuuden kokemukset ovat edelleen hyvin paljon Mikon elämään vaikuttavi tekijöitä, Mikon suunnaton rakkauden kaipuu ja hellyyden tarve on useide tutkimusten perusteella peräisin tapauksesta, jonka hän koki n. 16 vuod ikäisenä. Kovan kodin kasvatti ei ole milloikaan voinut unohtaa, kuinka kauniilta ja lämpimältä naapurin nalle tuntui kun sitä halasi, mutta tällainen käyttäytyminen piti tapahtua salassa, koska hellyys ei ollut muodissa Mikon kotona, kuten jo Hampaattomankin tapauksesta saattaa arvat Turpaan tuli harvase päivä koska kilpailu äidin suosiosta suuressa perheessä oli kova. Mikon älyllinen kehitys on, yllätäen kaikki asiantuntijatkin, ollut lähes normaali, joskin hiukan kieroutuneena Mikkoa kyllä

voida n pitää. Ja erilaisten kieroutuneisuuksien ja fyysisten poikkeavuuksien tutkimus onkin Mikon elämän tehtävä, hänen tavoitteena on aivan uuden entistä suvaitsevamman koulukunnan perustaminen, jossa yhdistyisi kaikki tieteenalat, erityisesti Mikkoa kiinnostaa hammaslääketiede ja perinnöllisyys.

Mikko on erittäin lämminhenkinen ja ystävällinen poika. Tosin hieman itsekeskeinen ja vaikeasti avautuva Mikkoon koska hän epäilee kaikkea ja kaikkia, useasti hän on huomannut (tai kuvitellut), että ihmiset tutustuvat häneen vain voidakseen paremmin pilkata häntä. Tällöin,tavallisesti rauhallinen Mikko voi saada valtavan raivokohtauksen, jolloin Mikon kulmahampaat tekevät pahaa jälkeä. Tämn jälkeen Mikko vajoaa syvään depressioon, joka saattaa kestää päiväkausia. Eli jos aiot saavuttaa Mikon suosion sinun on pantava kaikki peliin, omistauduttava täysin tämän ystävyyssuhteen luomiseen. Mikko on yleensä tämän uhrauksen arvoinen, paitsi silloin kun hän purkaa aggressionsa siihen kuka sattuu olemaan lähimpänä, näin sattuu hyvin harvoin, vain pahimpien kohtauksien yhteydessä, tutustumisen alkuvaiheessa.

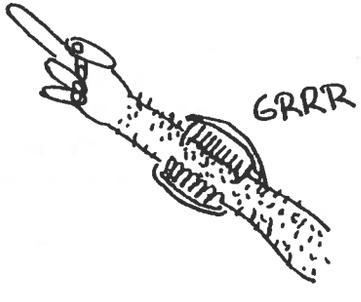

KATI AHERINKO

Mitä elämältäin odotan?
Auringon hiipivää nousua,
aamupäivän heleyttä,
keskipäivän paahdetta
iltapäivän riemua,
illan kuulautta ja
auringon haikeata laskua.

Haluaisitko seurata aurinkoni
kiertokulkua kanssain?
Ulkokuori meissä usein pettää;
olen ehkä luontaantyöntävän tuntuinen,
mutta kurkistamalla haarniskani taakse
uskon, että voimme löytöretken alkaa.

"En osannut rakastaa,
en vihatakaan;
siksi ruostuin tähän rautahaarniskaan."

Olen Hanni Visa ja olen kotoisin Helsingistä tai oikeastaan ollakseni rehellinen Espoosta. Olen syntynyt 2.9.61 , 11/2 vuotta veljeni jälkeen ja 3 vuotta ennen siskoani, perheeseemme kuuluvat myös vanhempani; 1 kpl isää ja 1 kpl äitiä. Auttaakseni jonkinlaisen visuaalisen käsityksen saamisessa itsestäni kerron jotakin ulkonaisesta olemuksestani , se tapahtukoon sanoin , koska olen täysin piirustuskyvytön. Minä olen siis naispuolinen henkilö , kuten jokainen järkevä ihminen nimestäni saattaa havaita. Jo hyvin varhaisessa kehitysvaiheessa sain erinäisiä jäseniä , jotka ovat meidän rodullemme ominaisia sijoituksensa tai muotonsa puolesta.Minulla on kaksi jalkaa ja kaksi kättä , mitkä päättyvät sarjaan lyhyehköjä sormia , joita laskujeni mukaan on yhteensä 10. On minulla jotain muutakin; ehkä tärkein omaisuuteni on pääkoppani, jonka arvo piilee sen sisällä olevissa aivoissa. Huomauttaisin tässä , että minulle on vain kerrottu aivojen tavallisimmin sijaitsevan tuolla jossain yläruumiissa, omissa etsinnöissäni en ole vielä onnistunut paikallistamaan niitä. No, tuolla aivojeni kuoressa on sitten jos jonkin laisia ulokkeita, kohoumia ja kuoppia. Molemmilla puolilla hieman ohimoiden takana on kaksi propellia muistuttavaa esinettä , joita korviksi kutsutaan.Pään etuosassa tai etupuolella miten sen nyt i maisisi, minulla on kaksi vihreällä sävytettyä munaa vierekkäin. ne ovat silmäni ja niillä voin mulkoilla ja töllistellä kaikenlaista .Aivan silmieni alapuolella on nenäni, joka tuntuu olevan mitoitettu hieman pieleen , se kun on aina tiellä. Nenäni alla on sitten se suuri suuni josta minut helposti tuntee , se nimittä on useimmiten auki eikä lepää mainittavammin.Pääkoppaani verhoaa hiuspeite , joka kaiketi jonkinverran suojelee sitä.Hiukseni ovat tummat ja lyhyet, mallion designed by Hanni.

Tämän pelkistetyn kuvauksen perusteella minut erottaa muista Kun keksit kuka olen voit itse tulla luokseni ja hankkia minusta lisätietoja.Muu jääköön tässä vaiheessa arvoitukseksi.

Hanni

LNO:n

(siis lasten ja nuorten ohjauksen ka ponkaapa aivolokeroihinne lähtemättömästi tämä sarahirviö ...)

uudet
innokkaat
ihmiset
esiintyvät näin reippaasti:

LEENA KES-KESKI-ÖH-KESKIIVARI

ENTINEN PAKKAAJA
PAKKAAJANTIELTÄ, YOU KNOW
VAALEE, PITKÄ, VENTTI

EIJA KERÄNEN

ILOINEN VEGETARISTI TYTTÖ
VANTAALTA

TEIJA TSUPARI

"LÄHETÄÄNPÄ HÖLÖKÄLLE
EIKÄ REVITÄ RESSIÄ"

TUULA NISKANEN

"ANTAA AJAN KAIKKI
KYPSYTTÄÄ"

PIRKKO KÄRKKÄINEN

LNO:N PUHETORVI
PIRTEÄ
PUHELIAS
AKTIIVINEN
"JA HAMPAILLA ON
HUPIVA"

MARJA KANGASVAARA

LADY-LIKE
MUSTA KAAPU
EASY LIVING

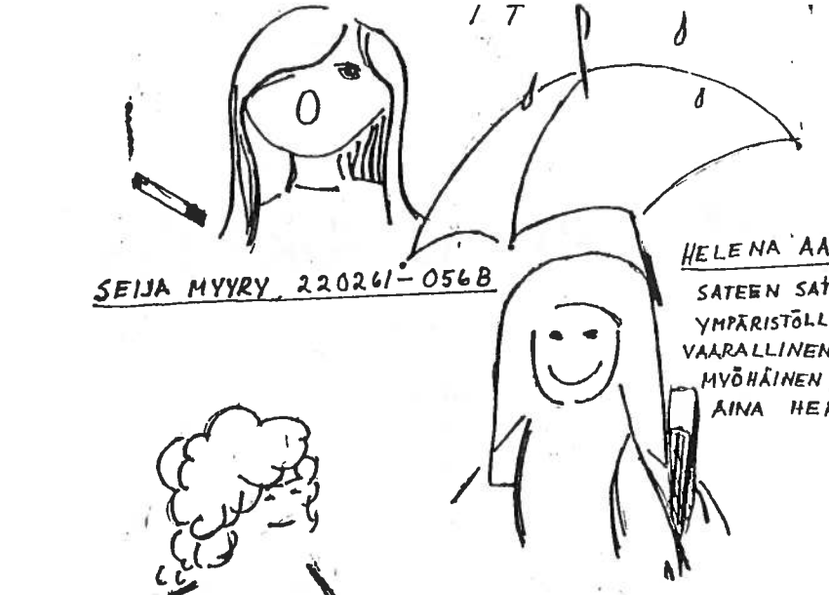

SEIJA MYYRY 220261-056B

HELENA AALTONEN

SATEEN SATTUESSA
YMPÄRISTÖLLEEN
VAARALLINEN, MUUTOIN
MYÖHÄINEN, MUTTA
AINA HERTTAINEN

RIITTA SIMSIÖ

RAUHALL. HUMPPAILEVA
KARATE NAINEN

PÄIVI MARIA MIKKOLA

JOSKUS ON MUKAVA AJAA PYÖRÄLLÄ
LÄTÄKKÖÖN, JOSKUS TAAS, SEURATA IHAN
HIILJAA IHMISTEN
PUUHIA.

"EN TIEDÄ KOSKA TULEN"

I AM MELISSA ANSELM
FROM NEW ZEALAND
I AM STUDYING IN THE UNIVERSITY
FOR A FEW YEARS. I AM HERE
HOPING TO MAKE NEW FRIENDS
AND TO LEARN THE CULTURE OF
A DIFFERENT COUNTRY

JUHA-PEKKA HIETTINEN

JOUKON AINOA
MIES

"TÄNÄÄN
FREDALLA
JUUSTOKEITTOA
HH... SIIS
LOZZILLE."

TUIJA MARTIKAINEN

PERSOONALLINEN,
EX KASVATUSTIETEILIJÄ, HAKEE
KÄYTÄNNÖN KOKEMUSTA,
KORTEPOHJAN VERHOJEN VÄRINEN PYÖRÄ!

(Sorry: toimituksessa piti tehdä uudelleenjärjestelyä)

ONKO PALLO HUKASSA?

- avoin kirje Stimuluksen päättäjille -

kaikkinan tuntevat lukemattomat sadut uljaista sammakoista, jotka ilkeä noita taikoi rumiksi prinsseiksi ja prinsessoiksi. Olkoon tämä kirjoituksen rupikonnan suudelma, joka murtaa taian. Kvak!

Opiskellessani iloisella 20-luvulla Oxfordissa, tutustuin verrattomien intellektuaalisten ystävieni välityksellä eräaseen venäläiseen emigranttiin. Käytän hänestä tässä yhteydessä nimeä Igor, koska en halua teille hänen todellista henkilöllisyyttään.(Tuo kelpo veikkonen vaikuttaa nimittäin jatkuvasti keskuudessamme.) Juodessamme muuanna iltana teetä erään vapaamieliseksi tunnetun rouvasihmisen luona, Igor tunnusti huonolla englanninkielellään inhoavansa brittien j ä y k k y y t t ä ja muisteli kyyneleet silmissään tanssiaisia vanhassa Pietarissa:"...no balls, no fun...". Ymmärtämättömyyttäni tokaisin säälien: "Kastraatti poloinen!"

Melbournesta lennätetään, että viimeinen nihilisti on saanut surmansa Papua-Uusi Guinean viidakossa. Ballistisissa tutkimuksissa on todettu, että heittäjänsä kädestä aivan liian myöhään (all-too-late) irronnut, nihilistin äidin valmistama pommi äityi räjähtämään sopivan aikaisessa (not-too-late) vaiheessa aiheuttaen heittäneen subjektin eliminoitumisen useiksi osaobjekteiksi. Tutkimusraportin esiraportissa mainitaan:

a) nihilistin komponenttien tunkeutuneen syvälle trooppisten puiden runkoihin, ja
b) muiston oppimattoman kansan sydämiin. Lisäksi on
c) Itä-Kiinan merellä havaittu vähäinen hyökyaalto.

Myös Jyväskylästä lennätetään. Jyväskylästä lennätetään paikan päälle suunnittelutyöryhmä, joka koostuu opettaja- ja opiskelijajäsenistä. Ryhmän tehtävänä on suunnitella, pohtia ja kehittää.

©palpalka

Ns. pallohuoneen valasta alkunsa saanut epämiellyttävä näytelmä on nyttemmin saanut myös loppunsa Kanskassa, kirjoittaa ystäväni, muotisuunnittelija Marie-Louise. Esirippu sulkeutui n. kuukausi sitten Pariisissa, kun viime vuodet etupäässä Boulevard Montparnassen kahviloissa viettäneet, vuonna -68 opintonsa keskeyttäneet ja nyt jo kypsän iän saavuttaneet kansalaiset riensivät läheisiin metsiin ja kuljettivat sieltä kaupunkiin kottikärrykuormittain katukiviä. Nuoruuden kiihkossaan he olivat aikoinaan repineet ne vuosisataisilta olinpaikoiltaan ja piilottaneet kivet sananjalkojen sekaan. Koska ko. kadut on vuosia sitten päällystetty turvallisemmalla ja käytännöllisemmällä bitumilla, päättivät reippaat ikinuoret rakentaa kivistä "Sovinnon monumentin", joka esittää isää ja poikaa paiskaamassa toverillisesti kättä. Osoituksena rakentavasta kritiikistä on Robespierre ja Marat erotettu yhteishyvän valiokunnasta. Keskeytyneitä opintoja on päätetty jatkaa ja Wittenbergin linnankirkon oveen unohtuneet 95 vaatimusta on ehdotettu "lähes toteutuneina" poistettavaksi. Pukupakkoa ei palauteta ja hameenhelma varioi vapaasti koko skaalalla, päättää mainio ystäväni, muotisuunnittelija Marie-Louise toivoaherättävän kirjeensä.

Nämä totuuden sanat sisäisen pakon sanelun mukaisesti kirjoitettuani on synkkänä velvollisuutenani vielä kehoittaa teitä ystäväni Stimuluksen päättäjät - hyvät veljet ja sisaret - luomaan katseenne nöyrästi maahan ja pohtimaan. Onko pallo hukassa? Mikäli jalkoihinne kiinnitetyn kettingin toisessa päässä on musta rautapallo, ei se siis ole hukassa -edellyttäen, että ette itse ole. Jos palloa ei nyt kaikesta huolimatta kertakaikkiaan näy, niin miettikääpä tätä: lähtiessään viime keväänä mielisairaalaan muuan ystäväni kiikutti asuntooni Stimuluksen nahkaisen jalkapallon ja pyysi minua huolehtimaan siitä kesän ajan. Pallo makaa edelleen -nyt jo henkitoreissaan,koska en harrasta kuorolaulua

enkä muita joukkuepelejä- kotini eteisen hyllyssä ja on sieltä noudettavissa säädyllisenä aikana. Vaikka nykyisin ei enää juuri kukaan tohdi kätkeytyä rehdisti nimimerkin taakse, aion kuitenkin julkeasti yrittää. Muiskis ja kvak!

Nimim. "Jukka Kaartinen"

SPOL ry

järjestää Jyväskylässä (Mattilan-niemessä) seminaarin, joka käsittelee psykologian opetuksen laadullista ja määrällistä kehittämistä. Seminaarin opetuksen lähtökohtia ei ole vielä lopullisesti tarkennettu, se selviää kohta kuitenkin viikonloppuna 24.-25.-26.11.83. Tarkoituksena on kuitenkin myöhemmin saapua oinakin ajalta ilmoittelemaan seminaarin ohjelmasta. Tarkoituksena on myöhemmin saapua oinakin ajalta ilmoittelemaan seminaarin ohjelmasta. Seuraavassa kerätä psykologian opiskelijat mm. Psykologisesta yhdistyksen (mm. Jyväskylän ja Turun yliopistoista) ja eri laitosten edustajia (mm. yliopistosta) ne. Tarkoituksena olisi mm. se, että eri laitosten vastaavat psykologian laitosten) saatettaisiin yhteen ja nähdä omia mielipiteitä psykologian koulutuksesta ja opetuksesta. Ohjelmassa on myös tkenttävälä: saisi osottaa yhteenvetoja illanvietto. Yliopistolta Suomen tulevaisuudesta opiskelijoilta. Yösijoja eri puolelta Suomen yhteenvetoja (siitä mainio ville kaivatkaan (siitä uusin, tiivistämis tuhustna uusin, mielenkiintoisin ihmisiä!) siin!)

Taide terapiasta

Leijalan Mervi

KUVAT: Pikkulasten ympyröitä. Aaltikallio HYVINKÄÄ -73

Mitä on taideterapia? Taideterapia on esimerkiksi kuvaterapiaa, musiikkiterapiaa, tanssiterapiaa, draamaterapiaa. Paraikaa suunnitellaan Jyväskylän yliopistoon musiikkitieteen laitokselle järjestettäväksi musiikkiterapeuttien koulutusta. Psykologian laitoksella kävimme kuulostelemassa LEIJALAN MERVIN ajatuksia taideterapiasta. Näin Mervi:

Jos ruvetaan miettimään mitkä kaksi eri ilmiötä on yhdistetty , kun taidetta käytetään terapiatyössä, niin kysymyksessä on ensiksikin TAIDE, mikä on olemukseltaan hyvin monimuotoinen, monimutkainen, oikeastaan vaikeastikin hahmotettava asia; on vaikea selittää yksinkertaisesti, mitä taide on. Toise ksi on kysymys TERAPIAPROSESSISTA. Taideterapiassa yhdistetään nämä kaksi mielenkiintoista asiaa.

Taideterapiasta voi esittää hyvinkin erilaisia näkemyksiä riippuen siitä, kuka sitä on määrittelemässä. Jos on koulutukseltaan esimerkiksi taiteilija, voi korostaa nimenomaan taiteellista toimintaa .Psykoterapeutti (voi) korostaa enemmän terapeuttista puolta; taidetta käytetään psykoterapian välineenä. Kolmas vaihtoehto on, että suhtaudutaan tasaveroisesti: yhtä paljon on kysymys terapiasta ja taiteesta. - Mikä tahansa taidekerho siis ei ole taideterapiaa - sillä voi olla terapeuttista merkitystä, se voi auttaa ihmistä kehittymään, kasvamaan, mutta jos ollaan tarkkoja niin terapia edellyttää terapiasuhdetta.

Taideterapiassa on pitkälle kysymys toiminnan käyttöönotosta, jos verrataan perinteiseen psykoterapiaan, joka myös on hyvin luova prosessi. Ero taideterapian ja perinteisen psykoterapian välillä on ehkä siinä, että taideterapiassa otetaan toiminnan lisäksi myös nonverbaali viestintä ja itseilmaisu . Perinteisessä psykoterapiassa edetään usein hyvin verbaalisesti, sanallisesti pohtimalla ja analysoimalla. Kun kieli on kaikkein korkein ja kehittynein kommunikoinnin muoto, niin se on samalla myös vaikein. Esimerkiksi jos ihminen on hyvin

estynyt ja jännittynyt, eikä ole oppinut puhumaan itsestään ja tunteistaan, hänelle saattaa olla hyvin ahdistavaa joutua tilanteeseen, jossa häntä vaaditaan puhumaan. Musiikin, värin, saven avulla ihminen saattaa purkaa itseään aika turvallisella tavalla. Taideterapian keinot ovat vähemmän uhkaavia keinoja ilmaista itseään ja kokea elämyksellisesti jotain tärkeätä. - Ei taideterapiakaan tietysti mikään "taikasana" ole - vapautuminen, rohkeneminen on hyvin yksilöllistä; se on kiinni terapiasuhteesta, ryhmätilanteesta, monista tekijöistä. Joskus saattaa mennä hyvinkin kauan ennen kuin ihminen uskaltaa ilmaista jotain itsestään esimerkiksi musiikin avulla. Jos nyt jotenkin yritetään yksinkertaisesti määritellä taideterapiaa, niin se on pitkälle suunniteltua hoitotyötä, jossa käytetään taiteen tekniikoita hyödyksi.

Antti Alanko on eritellyt taideterapian käytännön työmuotoja sairaaloissa seuraavanlaisesti:

1. Toiminnallinen taideterapia, jolla tarkoitetaan lähinnä esteettisiin päämääriin pyrkiviä taidekerhoja. Terapeuttista niissä on se, että ihmiset saavat olla kerhossa yhdessä, mukana sosiaalisessa toiminnassa.

2. Tukea antava taideterapia, joka tapahtuu usein ryhmässä. Tällaisia ryhmiä ovat esimerkiksi suljetut osastoryhmät, mielenterveystoimiston, kasvatusneuvoloiden ryhmät. Tämä muoto edellyttää terapeutilta jo paljon enemmän tietoa ryhmäpsykoterapiasta, terapiamenetelmistä, transferenssisuhteista ynnä muista terapiaan liittyvistä ilmiöistä.

3. Kehittävä taideterapia, jolloin on kysymys psykoanalyytikon tekemästä yksilöterapiasta; asiakkaan tuotoksia käytetään psykoterapian apuna, välineenä.

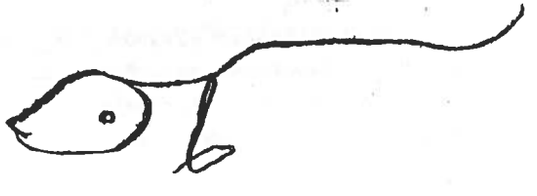

TAIDETERAPIAN TEOREETTISESTA PERUSTASTA

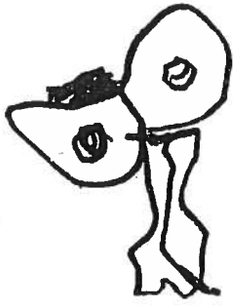

Taideterapiassa, kuten yleensä terapiassa, on omia koulukuntiaan, erilaisia lähestymistapoja. Pääsuuntauksina voidaan mainita analyyttisesti ja dynaamisesti orientoituneet taideterapiat sekä humanistisesti orientoituneet taideterapiat. Myös moderniin oppimisteoriaan perustuvaa taideterapiaa on (esim. tri Wesecky Wienin kaupungin neorologisessa sairaalassa: kehitysvammaisten musiikkiterapeuttinen kuntoutus). Nykymuotoisen kuvaterapian uranuurtaja on psykoanalyytikko Margaret Naumburg, joka on kehittänyt dynaamisesti orientoituneen taideterapiamenetelmän, 1940-luvun lopulta lähtien. Toinen tunnettu analyyttisesti orientoitunut kuvaterapiamenetelmän kehittäjä lapsille on Edith Kramer. Toinen suurta mielenkiintoa saavuttanut suuntaus on hahmotaideterapia, jonka eräs huomattava kehittäjä on J. Rhyne: Gestalt Art Experience.

Monet käytännön taideterapeutit ovat eklektikkoja - yhdistävät eri teoriasuuntausten näkemyksiä joustavasti tilanteesta riippuen, tarkoituksenmukaisesti. Kaikille ei luonnollisesti sovi lainkaan esim. analyyttinen taideterapia. Itseäni kiinnostaa erityisesti humanistinen lähtökonta, jossa korostetaan ihmisen mahdollisuuksia, voimavaroja, luovuuden käyttöönottoa ja sitä rajoittavien esteiden löytämistä. Vastustan diagnosoivaa ja patologisoivaa psykiatrista lähestymistä, joskin toki arvostan esim. kuvien antamaa tietoa hoitosuunnitelmia yms. tehtäessä. Kuva on niin havainnollinen. Keskustelu asiakkaan tai ryhmän kanssa kuvista on oleellinen osa taideterapiaa: kuva toimii ikäänkuin siltana ihmisten välillä ja voi lisätä oivalluksia itsestä ja toisista. Monet taideterapeutit ovat tulleet siihen tulokseen, että kuvan tekijä on tuotoksensa paras tulkitsija. Tärkeänä pidän taideterapiassa itse toimintaa, tekemistä, uusien elämysten ja kokemusten saamista.

Kieli on "tehokkain" kommunikaation muoto - vai onko? Mielenkiintoista olis tutkia nonverbaalia viestintää tasavertaisena kommunikaatiokeinona. Nonverbaalin kielen ymmärtäminen vois rikastuttaa monin tavoin elämää. Olen hyvin iloinen siitä, että täällä laitoksella olen saanut kokeilla opiskelijoiden kanssa kuvallista itseilmaisua käyttävää kommunikaatio-

ryhmää ja liittää siihen tutkimustyöni. Tulevaisuudessa haluan edelleen jatkaa vastaavanlaisia kokeiluja "ihan tavallisten " ihmisten kanssa ja myöhemmin kehittää menetelmää ennaltaehkäisevässä mielenterveystyössä mm. lasten ja nuorten kanssa.

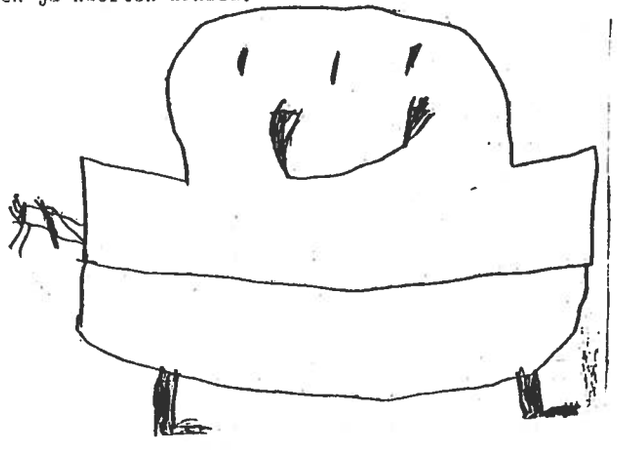

KUKA SUOMESSA TEKEE TAIDETERAPIAA?

Taideterapiaa on tehty varmaan parinkymmenen vuoden ajan, joissakin sairaaloissa kauemminkin. Kuitenkin esim. kuvaterapeuttien virkoja on vasta yksi(Hesperian sairaalassa). Lääkintöhallitus ei tunne vielä ammattinimikettä taideterapeutti. Moniin sairaaloihin ym. on palkattu silti eri alojen taideterapeutteja. Päteviä musiikkiterapeutteja on vain noin kymmenkunta, kuvataideterapeutteja on enemmän. Draama- ja tanssiterapeutteja on vain muutama. Kirjallisuusterapeuteista en tiedä. Peruskoulutukseltaan taideterapiatyötä tekevät ovat taiteilijoita, sairaanhoitajia, toimintaterapeutteja, jokunen psykologi ja lääkäri, ehkä joitakin muita vielä.

Taideteollinen Korkeakoulu järjesti 1970-luvulla jo ammatissa toimiville kuvaterapeuteille 42 Ov:n täydennyskoulutusohjelman (3 vuoden aikana iltaisin).pari kertaa. Tätä vastasi vv, 1978-79 Helsingin sairaanhoitooppilaitoksessa pidetty vuoden kokopäiväinen kurssi niin ikään jatkokoulutuksena ammatissa toimiville musiikki- ja kuvaterapeuteille. Sibelius-Akatemiassa on vuodesta 1972 lähtien annettu musiikkiterapiaopetusta yhden lukuvuoden ajan yht. 120 h. Vuoden 1979 jälkeen kuvaterapeuteille ei ole järjestetty koulusta. Vielä 1970-luvulla Suomi oli Pohjoismaista pisimmällä taideterapeuttien koulutusasiassa. Nyt ollaan jääty kelkasta.

Mainittakoon vielä, että muutamat taideterapeutit ovat olleet ulkomailla koulutuksessa (esim. Englannissa). Tällä hetkellä on käynnissä kolmivuotinen hahmotaideterapiakoulutus Kuopiossa (erikoistumiskoulutus taideterapeuteille), vetäjä tulee Hollannista, joka on toinen kuvataideterapian kannalta keskeinen maa Euroopassa.

Jyväskylän yliopistossa on musiikkiterapeuttien koulutusohjelman suunnittelutyöryhmä. Aikaisintaa koulutus voi alkaa syksyllä 1984 ja silloinkin ehkä vain jatkokoulutuksena jo ammatissa toimiville musiikkiterapeuteille. Ongelmana on opettajavoimien puute. Aluksi heitä olisi saatava ulkomailta. Mainittakoon, että JY:n musiikkitieteen laitoksen kehittämissuunnitelmissa on musiikkiterapia ollut mukana jo vuodesta 1965 lähtien. Nyttemmin etenkin professori Timo Mäkinen on ollut musiikkiterapian puolestapuhuja. JY:ssa on järjesttetty useita musiikkiterapian seminaareja, joista viimeisin nyt lokakuun alussa.

TULISIKO TAIDETERAPEUTTIEN KOULUTUKSEN OLLA KORKEAKOULU-TASOISTA?

Kyllä. Tästä ollaan montaa mieltä, mutta kun ajatellaan taideterapeutin työtä, niin häneltä vaaditaan niin paljon sekä taidealansa että psykologian, psykoterapian, lääketieteen ja erityispedagogiikan tietoja ja taitoja sekä perehtyneisyyttä taideteparian teoriaan ja käytäntöön, että korkeakoulutasoiselle koulutukkselle on vahvat perusteet. Joustavuutta varmaan tarvitaan kun taideterapeutteja valitaan työhönsä, mutta jos suunnitellaan perusskoulutusta, niin korkeakoulua kannatan. Yhteistyötä on tehtävä monien laitosten, kentien oppilaitosten kesken. Näiden alojen tieteellinen kehittäminen edellyttää myös tutkimustyötä, jota perinteisesti on tehty yliopistoissa ja korkeakouluissa. Ja siksikin korkeakoulupohja olisi perusteltu, että saataisiin asemaa, arvostusta, palkkausta ... nämä ovat sellaisia ammatti-identiteettiä ja ammattiasemaa koskevia kysymyksiä, jotka ovat olleet psykologeille varsin tuttuja asioita.

Käytännössä on paljon epäselvyyttä siitä, mitä taideterapia on. Helposti ajatellaan, että se on sellaista hauskaa kerhotoimintaa, johon ei mitään maisteria tarvita. Taideterapeuttia ei välttämättä noteerata samoin kuin muita työtekijäryhmiä esim. sairaalassa. Tästä kertoivat mm. Wienin psykiatrisen sairaalan musiikkiterapeutit: potilasta ei aina valmiteta lähtemään musiikkiterapiaryhmäänä yms. Asennoituminen näkyy pienissä käytännön tilanteissa. Pioneerityötä on siis vielä edessäkin päin.

KIITOS!
AN SR

Kiltti rakas tohtorisetä, postia....

Kyllä se kuulkaa on niin, että välillä alkaa tohtorisetäkin tympäistä.
Ajatelkaa nyt; kuunnella vuosikausia depressiivisten surkimusten pillitystä ja anorektikkojen kurnivia vatsoja.
Silloin pitää yleensä lähteä vähän Caprille tuulettumaan tai sitten voi tietysti myös mennä Bahamasaarille, mutta siellä on niitä värillisiä melko paljon.
Mutta viime kesänä sain niin hyvän työpaikan, ettei tullut minkään laista stressiä. Pääsin asiantuntijana valitsemaan uusia psykologian opiskelijoita.
En minä perkele viitsi koko aikaa tyhmiin kysymyksiinne vastata, joten tänään otan tähän näytteitä valintaseulasta:

KOKELAS 1 PUHUU:

Miksikö haluan psykologeiks tämä tällanen sooo aika huono tämmösetodina; nytkin voisin tain skeidaa siitä miauttaa jengii tiedosniinku onnellisii... giksi? Kuule rintapieleen ja halleveltuvuuskoe on on kuiteskin se, että mä haluun tänne kun en oo päässy muuallekaan. nä valintametoki vastata joten muka haluun taan ja oleen niinku kukka lujaa! Tosi

KOMMENTTINI: Aijai! Ehdottomasti kelvoton valittavaksi. Ajatelkaas, kun tällainen tyyppi olisi valmistuttuaan joutunut Lappiin töihin, niin mitä he tuollaisesta murteesta olisivat snaijanneet? Virheetön kieliasu ja muutenkin hyvät tavat taas kunniaan!

KOKELAS 2 vastaa samaan rajuun kysymykseeni:
No kun minä olen kuullut, että tämä tutkinto olisi tärkeä, helppo ja nopeasti suoritettava. Ajattelin valmistua kandidaatiksi parissa vuodessa, sitten väittelen tohtoriksi. Ja eikös tästä koulutusohjelmasta päästä ministeriksi asti? Tasoa pitää olla, minä haluan nostaa tasoa.

KOMMENTTINI: Tämä Lea-tyttönen on jäänyt parhaiten mieleeni. Ehdoton ykkönen.

KOKELAS 3 (Kertoo harrastuksistaan):

Juu minä olen jäsenenä tässä Lopunaikojen Voideltujen Opiskelijajärjestössä, apu tulee ylhäältä eikä siinä auta psykologin rutista. Sitten harrastan tätä laskettelua ja laskuvarjohyppyjä ja surffausta niin ja tietysti drive in- elokuvia. Joskus minä olen vähän levoton, minulla on levottomat jalat (hihitystä). Ainejärjestötoimintaa en käsitä, se puheenjohtajakin on mikä lie partakommari. Ja sitten niiden typerä lehti, ne pilkkaavat siinä tavallista kunnon opiskelijaa..

KOMMENTTINI: Mainiota, mainiota. Tämä oli sävumennen sanottuna sanasta sanaan 24 valitun kertomus.

KOKELAS 3 (Vastaa kysymykseeni " Mitä tekisit jos poikaystävästi raiskattaisiin kadulla ja taivaasta putoaisi käsiisi maan mainio Tampellan rynnäkkökivääri?"):
Mä ampusin sen perkele siihen paikkaan, sen poikafrensin jos se on niin vitun heikko ettei pöksyt kintuissa eiku jalassa pysy. Muuten viime kesänä ammuin viisi poikaa, ne oli sijoittaneet mun päähän Sonyn vakoiluvehkeet, KGB siis.. Kuule miksi tuo mankka on päällä.. IIIK! Hämähäkkiä! Rottia! Tapa ne! (sekavaa molotusta).

KOMMENTTINI: Selvästi koulutettavaa ainesta. Muuten koko joukosta ainut, jolla oli punaiset hiukset, vihreät silmät ja naiminami- pylly. Mmmmm... California dreaming!

Sellaista on siis tämän vuoden aines. Kuulin että ne esittäytyvät muualla lehdessä, mutta älkää uskoko niitä. Minä kerroin totuuden.
Postia ja kysymyksiä siis edelleen Mattilanniemi, E 4-tie 007 MAC Stimuluksen laatikko. Kuoreen tunnus "rakas tohtorisetä" ja tytöt, muistakaa nyt laittaa valokuva mukaan.
SURFFAILLAAN!

Opiksi ja ojennukseksi

Parta kasvaa, nuttu kuluu, jätkä vaan ei opi mitään. Niin se on. Ja kaiken päälle ainainen köyhyys ja hampaiden kiristys.

Kello kiertää
työn valjaat hiertää

"Ah, me kuulemme heidän hätähuutonsa sumussa" (I.Kianto 1924, 225)

No, ei syytä synkkyyteen. Kevätpuolella saattaa riutunut opiskelijaressu — jonkin puutostilan sokaisemana — eksyä paikalliseen antikvariaattiin. Ja kas: empaattinen pienyrittäjä.

Frode Sadolinin Hermojen terveys -kirja "on terveysopillinen käde ojennus. Se on kirjoitettu kaikkia niitä varten, jotka pyrkivät järjellisesti käyttelemään hermojaan, olkoot he sitten enemmän ta vähemmän kärsineet huonoista hermoistaan."

"Dansk biografisk Leksikon" tietää kertoa kirjan kirjoittajasta, Frode Sadolinista, että hän oli vuonna 1866 Tanskan VallØbyssä syn tynyt lääkäri ja voimistelunopettaja, joka aikanaan vaikutti erityisesti liikuntakasvatuksen tuntijana. Kirjailijana Sadolin on subjektiivinen suurmies, kun "Hermojen terveyttä" lueskelee kesäl puutarhakeinussa, ullakkohuoneessa sateella peltikaton alla.

Alkuteosta tuntematta ja tanskankieltä taitamatta käännöstä on vaikea arvioida. Ilmeisesti Eino Kaila on suomentajana kuitenkin onnistunut säilyttämään alkuperäistekstin purevat, viisaat ja — näin satelliittien ja digitaalikielen ajasta käsin nähtynä — viehättävän vanhahtavat sanankäänteet. Tanskassa "Nerve-Helse" ilmes ensimmäisen kerran vuonna 1908. Suomennos on peräisin vuodelta 19

Kirjanen (107s.) on melko kattava kokonaisuus elämäntaidollisia pohdintoja ja ohjeita. Seuraavaksi vain muutama poiminta opiksi j ojennukseksi niille, jotka haluavat sopeutua optimaalisesti nykyopiskelijalle tarjoiltavaan elämänmalliin.

"Nykyaikainen elämä kiihoittaa. Tuskin on herännyt aamulla, kun jo päivälehtien torvet pauhaavat korvissa, ja missä liikkuneekin päivän kuluessa, on alttiina tungettelulle; puhutaan, huudetaan ja toitotetaan ihmisen paremmalle minälle ja hänen huonoille taipumuksilleen: hänen tulee raataa kuin yankee, olla tyytyväinen kuin kiinalainen, hienostunut kuin pariisilainen, suurpiirteinen kuin norjalainen, tulee olla sosialisti ja antisosialisti ja kristillinen sosialisti, tulee käydä villassa ja ramie-puvussa, tulee pukeutua purppuraan ja säkkiin ja tuhkaan, tulee käyttää aikansa ruuan pureksimiseen, ja tulee käyttää se kaikkeen mahdolliseen muuhun, tulee istua kotona lieden ääressä päivätyön jälkeen ja tulee olla ulkona kokouksissa seitsemän kertaa viikossa,tulee olla rauhanystävä ja vegetariaani ja spiritisti ja esperantisti ja polkupyöräilijä ja oikeistolainen ja vasemmistolainen ja amatöörivalokuvaaja ja esitelmäinpitäjä ja yksi maan hiljaisista."

xxx

"Hermostuneella on olemossaan aina jotain itsensä tuhoamisen taipumusta. Mitä hän huonoimmin sietää, sitä hän tekee. Juuri kun hermovoima on loppumaisillaan, houkuttelee häntä hänen sisäinen levottomuutensa puuttumaan maailman menoon oikealla ja vasemmalla: kirjoittamaan vastalauseita lehtiin, ottamaan jonkun toisessa maanosassa vääryyttä kärsineen kansan asian ajettavakseen, ratkaisemaan yhteiskunnallista tai siveellisyyskysymystä — neurasteenikosta pitää paikkansa mitä laulussa sanotaan: sirriäinen tahtoo vartioida koko tienoota ja huutaa äänekkäästi yli nummen, mutta ei voi puolustaa sitä pikku mätästä, jonne se on laittanut pesänsä."

xxx

Maan päällä on surkeutta kylliksi, jotta voi joka aamu upottaa siihen ajatuksensa ja pysyttää sen siinä, kunnes illalla vaipuu uneen. Mutta tässä ihmiskurjuuden pohjattomassa kuilussa, johonka voimakas turhaan kuluttaa ajatuskykynsä, ei heikkohermoisella ole mitään tekemistä...Hänen täytyy enemmän kuin kenenkään karttaa sitä "maailmantuskaa", joka pysyy toimettomana ja josta lopuksi tulee vain nauttimista omasta itsestään."

xxx

"Täytyy oppia tuntemaan hermonsa, oppia tulkitsemaan niiden ilmenemistapojen merkit. Kun toimihalu tulee rauhattomasti lekottavaksi ja kun sitä seuraa erikoinen vaivantunne, joka ei mene ohi, vaan työn kuluessa päinvastoin lisääntyy, kun haluttaa kolmea asiaa yht'aikaa eikä kuitenkaan ole halua mihinkään, silloin on meneteltävä näin: paneuduttava pitkäkseen ja jäätävä makuulle, kunnes tuo väärä tarmo on laskeutunut lepoon ja taas voi rauhassa lähteä eteenpäin ja tyytyä siihen, mikä edessä on."

xxx

"Tietoisuus kiiruhtamisen tarpeellisuudesta se väsyttää hermoja, eikä itse työn vauhti...Hyvin tavallista on, että työ,joka hyvin voitaisiin tehdä kiirehtimättä, otetaan sillä tavalla, että se tekee miehensä hermostuneeksi. Tässä niinkuin niin usein on hermojen hoidon pohjaksi pantava joku määrä elämänviisautta. On pantava muistiin, että kaikki saavutettavissa oleva voidaan saavuttaa nykyhetkeä rauhallisesti ja viisaasti käyttämällä."

xxx

"Heikkohermoisella saattaa olla työkykyä kylliksi toiminta-alaansa varten, mutta häneltä voi puuttua se voimantunne, joka levittää ikäänkuin valonkimallusta yli kaiken mihin ryhtyy,niin että se näyttää joltakin omissa silmissä. Hän on taipuvainen väheksymään työtänsä, näkemään vain sen, mikä on tekemättä. Siksi on hyvä luoda yleissilmäys menneeseen aikaan, asettaa asiat järjestykseensä ja panna merkille edistys."

xxx

"Herätyskello on aivojen terveydenhoidon kannalta turmiollinen. Ihmisen tulee herätä eikä tulla herätetyksi. Voi kernaasti nou makuulta, jos aivot omasta aloitteestaan ovat lopettaneet unen aikaisin, mutta tuo tarmokas menettelytapa: herätyttää itsensä turvallisesta unestaan, hypätä reippaasti sängystä ja ottaa ky suihku, ei ole kenellekään hyvä ja kaikkein vähimmin hermostun le ihmisille."

xxx

"Niinpä sattuu, että ahkeriin lapsiin tarttuu erikoinen koulu- tauti, he innostuvat kokoamaan kirjoja, he käyttävät taskuraha ostaakseen kaikenlaista halpaa törkyä vanhojen kirjojen kauppi ta ja seisovat kotona tuijottaen tylsästi täyteen kirjahyllyyn on jotain liikuttavaa tässä ennenaikaisessa ihastumisessa kirj nidoksiin, se on viimeinen horjuva yritys pitää kiinni jostain kouraantuntuvasta siinä abstraktioden meressä, johon he ovat hukkumaisillaan."

Rauno Pekkarin

LÄHTEET:

Kianto, I. (1970) Valitut teokset, Ryysyrannan Jooseppi. H:ki: Otava

Sadolin, F. (1917) Hermojen terveys. H:ki: Otava

Selitys ristiriidoille? KSML 10. 7.-82

Intiaanit ajattelevat eri aivolohkolla

VASEMMAN AIVOLOHKON RAUHANTYÖTÄ ??

New York, (STT:n kirj.vaiht.)

amerikkalainen aivotutkija Allen Chuck Ross uskoo löytäneensä selityksen siihen, miksi Amerikan valkoiholset uudisraivaajat eivät tulleet toimeen intiaanien kanssa. He ajatteilvat eri aivolohkoilla, eivätkä siksi ymmärtäneet toisiaan.

Coloradon yliopistossa työskenteleivä Ross esitteli oletteamuksiaan äskettäin julkaistussa artikkelissa.

Hänen mukaansa useimmat intiaanit ajattelevat lähinnä oikealla aivolohkolla, valkoiholset puolestaan vasemmalla.

Useimmille ovat tuttuja tarinat intiaanien hyvästä huomiokyvystä ja heidän taidoistaan metsästäjinä ja jäljien löytäjinä, kirjoitti Ross. Nämä ominaisuudet ovat luonteenomaisia oikealle aivolohkolle, jossa sijaitsee myös luovan ajattelun, mielikuvituksen, intuition ja naisellisina pidettyjen ominaisuuksien keskus.

Vasen aivolohko puolestaan ohjaa yksiulotteista ajattelua, loogista ja erittelevää kykyä sekä kykyä havaita yksityiskohtia ja tosiasioita. Vasenta aivolohkoa pidetään yleensä aivojen miehisempänä puoliskona.

Nämä valkoisten ja intiaanien ajatustoiminnan erot olivat syynä yhteenotoille, joita käytiin valkoisten uudisasukkaiden tulua Amerikkaan. Kahakoita seuranneet suuret intiaanisodat olivat Rossin mukaan siksi väistämättömiä.

Intiaani saavat yhä kärsiä näistä ajattelutavan eroista joutuessaan elämään yhteiskunnassa, jossa enemmistö ajattelee vasemmalla aivolohkollaan, kirjoitti Ross.

Tämä on havaittavissa erityisesti koulussa, jossa intiaanilapset menestyvät heikohkosti. Amerikkalainen koulujärjestelmä on selvästi sopimaton intiaanilapsille, uskoo Ross ja vaatii siirtymistä perinteiseen intiaanien opetukseen.

Opetus perustai paljolti havaintoihin ja esimerkkeihin sekä oppimiseen huomioiden, historiallisten kertomusten ja satujen avulla.

Nykyinen koulujärjestelmä syrjii myös valkoisia vasemmalla aivolohkolla ajattelevia, koska nämä eivät saa virikkeitä oikealle aivolohkolleen eivätkä siten voi kehittää siihe tyypillisiä ominaisuuksia, arvioi amerikkalaistutkija.

niin Rauhaa Kasvatettiin ...

Abstract:

Tämä on satu isästä, äidistä ja lapsesta. Isällä ja äidillä on viisautta, he myös puhuvat viisaita. Lapsi ei puhu mitään; eihän heille todellisuudessakaan anneta puheenvuoroa.

ISÄ: -" Sen sanottuaan susi söi pikku Punahilkan niin että luut vain rutisivat ja väri oikein pärskähti, prruits kato näin.."

ÄITI: -"Kaapro!" Taasko sinä yrität pilata meidän lapsemme?"

ISÄ: -"Mutta Emilia..."

ÄITI: -"Eikä mitään muttia. Leena Tietäväisen "Jokaäidin Psykologia" on tällä kohden ehdoton; Lapsen kuullen ei saa riidellä".

ISÄ: -"Mutta sinähän se..,"

ÄITI: Tuki jo suusi jätkä, ettei tarte käydä voimatoimiin. Mitäs mieltä sinä lapsi kulta, olet, eikös isäsi ollutkin aika tuhma, kun kävi noin riitelemään?"

Äiti siis konfrontoi isää mainiosti. On huomattava, että pitkittäistutkimuksen mukaan isä on lapsena polttanut tupakkaa ja huvitellessaan jopa käyttänyt silloin tällöin viunaa. Kriittisen seikan muodostaa sekin, ettei isän perheellä ole ollut kesämökkiä,

LAPSI: -" ...m... "

ÄITI: -"Lapseni. Jo 3 vuotta 7 kuukautta sitten moisen primitiivisen, esisensorisen puheen olisi pitänyt loppua"

ISÄ: -"Äh, älä taas ala. Tiedätkö, tänään Vilhelmiina kysyi, miksi Salvadorin kansaa tapetaan ja että voisiko hän kuristaa sen paska diktaattorin".

ÄITI: -"Herra Jumala! Mitä sinä sanoit?"

ISÄ: -No minä aloitin siitä kun Yhdysvaltain rahavirrat menevät tyrannille, koska strateginen tilanne väli-Amerikassa..

ÄITI: -"Voi voi. Eihän tuollainen lapsi vielä edes ymmärrä valtion käsitettä.."

ISÄ: -"Ei niin. Se luuli että Salvador ja USA ovat samaa

Suomea ja ihmiset siellä rakastavat meitä."
ÄITI: -"Älä höpötä. Kerro, menikö sinulla muuten ilta hyvin sillä aikaa, kun olin kansalaisopistossa psykologian tunnilla?"
ISÄ: -"Meni, juu, paitsi että nyt tämä pikku peto tahtoo uuden polkupyörän."
ÄITI: -"Polkupyörän, sepä somaa, pikku nassuni (suutelee). Mutta kaipa kerroit Vilhelmiinalle totuuden?"
ISÄ: -"Kerroin. Joo. Me säästetään pommisuoja-osakkeeseen, joka on hakattu 40 metrin syvyiseen kallioon ja kun pommi tulee se halkeaa kuin..."

Kyllähän on törppö isä. Se ei tiedä, että YYA-sopimus velvoittaa kaivamaan pommisuojia, että voimme torjua ydinsodan jälkeen tulevan hurjan (neuvosto) hyökkäyksen. Huomatkaa, miten rauhallisesti KYPSÄ (rakentava, vastuunalainen, yritteliäs, vahvasti itse hallitseva,, Äidin koti olikin kaunis. Se oli Päijänteen rannalla, siis se keskimökki) äiti hoitelee hommat....

ÄITI: Ei ei ei! Sinä siis kerroit pikkuiselle, että palkkamme ei nyt riitä. Ja toki Vilhelmiina jo tietää, että omassa suojassa ei meitä mikään uhkaa... noin, anna pusu äidille.. "
LAPSI (pissii alleen)
ÄITI: -"Ja sota! Lapseni, sotaa ei ole, kuten Marja-Leena L aukkanen vakuuttavasti todistaa. Rakkaani, mikään ei saa sinua uhata..."
ISÄ: -"Perkele, minä kyllä..."
ÄITI: -" Kaapro! Lasten seurassa ei kiroilla!"
ISÄ: ....-"Otan kaljaa."
ÄITI:-Ja nyt MINÄ luen sinulle satun, Vilhelmiina rakas."

Seuraava komiatea on läpäissyt standardoimiskomitean suositukset ja Lasten Pahuudelta Varjelevan Komitean tarkastuksen. Huomatkaa muuten edellisestä pätkästä, että lapsi nimemomaan pissii ALLEEN, ei esim. heitä kusipottaa äidin silmille. Tämä olisi aggressiivista ja häiritsevää, sillä hyökkäävä käyttäytyminen 8- vuotiaille on hyvä rikollisuutta ennustava faktori.

Asuipa kerran takametsässä mummo. Mummon tyttären tytär lähti kerran tuomaan omenapiirakkaa äidin äidin armahai-

selleen. Tyttönen kulki reippaana ja iloisena, sillä hän tiesi, ettei maailmassa ole pahaa.
Ennen olisi vastaan voinut tulla vaikka susi, mutta onneksi ne oli kaikki joko tapettu pois tai ne olivat hukkuneet tekojärvien alle.
Niinpä lapsonen söi mummon antamaa piirakkaa. Paikalle sattui myös puunhakkaaja (lapseni, hän on tyhmä ja köyhä setä, jolle Herra ei ole antanut kykyjä opiskella, joten hänestä tuli työmies. Hän on siis vähän niinkuin yksinkertainen, no, siis, juntti. Sinusta ei toki koskaan tule moista, etkä edes mene naimisiin sellaisten kanssa, ethän). Isoäiti oli sosiaalisesti ekstravertti, joten hän jutteli miehen kanssa joistakin yksinkertaisista asioista ("onpas lämmintä") ja antoipa hänparmosta miespolollekin piirakkaa.
Sen pituinen se. Nuku hyvin rakas.
LAPSI: (Kuolee hirvittävästi koristen).

nimim. "epäilyttävää ainesta"

Muuten, kaikki viittaukset todellisiin henkilöihin voivat tottavie olla projektiota ties kenestä. Mutta koskapa en polta tupakkaa, en siis ole huvittelija- luonnetta enkä näin ollen haukunnasstani huolimatta pute.
Lopuksi valehtelen, että ärsykkeen sensuurijengi on tarkastanut jutun ja todennut, että lievistä vittumaisista aineksista huolimatta se on sangen kehittävää luettavaa.

sama

PIENEN HETKEN

Pienen hetken
sylissä, suukotellen
koko pienen ihmisen luottamus
järvessä, keinussa, ratsailla.
Pienen hetken
sain kurkistaa maailmaasi
sain rakkautesi, suuttumuksesi
kun etsit omaa tahtoasi
Ja pienenä hetkenä
löysin ihmisen arvon:
rehellisyyden, aitouden, rakkauden,
löysin ihmisen ilman määritelmiä

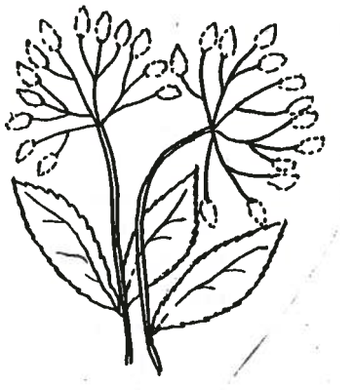

TINASOTAMIES

Tinasotamies, partakoneen vieressä,
kerro minulle lapsuudesta
joka ei lopu,
kerro itkusta
kun et osannut, et tiennyt
miksi tuijotettiin, naurettiin.
Kerro, tinasotamies
oudosta kaipuusta
tuntemattomassa ruumiissa.
Eikä kukaan välitä,
selitä, miksi ei saa
olla mies ja lapsi

Tabula rasa

Vuodenaikojen ahtaista väleistä
tirskuu oranssinpunainen elämä.
Se sykkii kuin suunnaton sydän.
Väreissä vaellan, virtaan.

Yliopistoelämää

Tiilitemppelin ylvät papit
ja papittaret ovat kokoontuneet
kahvitauolle.
Kissoilla on täysi vatsa ja ne
ovat tyytyväisiä. Ne on tyy-
dytetty - sähköllä.
Puhutaan tieteestä
kahvi on hyvää ja kissat ovat
tyytyväisiä

Perämetsien tiedonvälitystä

Saarijärvellä susi söi hirven.
Jyväskylässä Lovén söi lounaan.
Jänis söi ruohoa metsässä.
Muuramessa on nähty karhu
kauppakadulla on nähty auto
Helsinki city-maratonilla on
nähty joulupukki.
Eläköön sanomalehdistö.

Lasse Mäkelä